

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

ORWELL APUNTA A LA BROSSA

Sant Llorenç de Morunys controlarà amb càmeres qui deixa la brossa a lloc i qui no. Es revisarà que es faci la tria, sent obligatori separar el rebuig segons aquells anuncis amb recipients de colors. Recorden aquella cantarella del «On vas envàs»? Doncs això. I els infractors seran multats si no segueixen les directrius donades. Aquesta és l'amenaça en un dels pobles més innovadors perquè també recullen a casa cada dia un tipus diferent i cal estar organitzat.

Mentrestant, a Berga, el canvi d'ubicació i la reorganització dels contenidors per al lliurament de deixalles ha generat un sorprenent treball d'investigació amb els residus que han aparegut abandonats a peu de carrer, de qualsevol manera i fora dels receptacles acolorits. El que semblava inicialment una mesura de protesta pel canvi, s'ha confirmat com un acte de deixadesa força generalitzada. Per

identificar-ne els autors, han escrutat els continguts per tal d'obtenir les dades dels propietaris i fer-los veure el seu incivisme. Em puc imaginar la situació en aquelles cases netes i respectables, en les quals algun dels seus membres (amb o sense complicitat dels altres) va abandonar furtivament i a hores poc concorregudes les seves restes domèstiques confiant en l'anonimat, havent de passar per la vergonya de ser visitats, amonestats i inclosos en una llista omplerta pels funcionaris. Poc més es farà perquè l'alcaldeessa ha manifestat que no s'aplicaran sancions a tots aquests ciutadans que conviuen entre nosaltres.

La porqueria, tot i la incomoditat del terme, el fàstic i les seves connotacions negatives, ha estat, és i, millor dit, serà una qüestió central en el futur dels humans. La raó principal és que en generem tanta i de tan diversa tipologia que el tractament, la transformació i la conversió en

nous productes per a altres usos serà una activitat central per a la pròxima generació i les següents. La nostra, en general encara la dissimula i l'amaga com pot, però és inajornable encarar-ho com un fet que compromet el futur a curt termini. En la proximitat també. En un lloc posen càmeres al punt de recollida perquè han constatat que molts usuaris se salten les normes, en l'altre, el moviment dels receptacles provoca que un primer ciutadà la deixa a qualsevol lloc inadequat, acció que és imitada a continuació per molts d'altres. No es tracta de fer un judici o un estudi sobre qui és més porc, el que menys embruta o el que més neteja, la qüestió és veure com encarem aquesta etapa i les següents quan tothom sigui conscient que cal reciclar, separar i preparar el detritus per ser processat industrialment i continuar fins que tot torni a les botigues transformat en productes llestos per tornar a ser comprats i consumits. Només així podrem

«Com més habitants d'aquests frueixin de bona qualitat de vida i d'accés al consum, sostenir el món serà menys assumible»

«Les opcions són: regenerar les restes, tornar-nos tots pobres per reduir-les o s'acaba la vida dels que embrutem»

«Fa poc, veure un acompanyant de gos recollint-li els excrements era una raresa. Ara, és una visió ben normal»

deixar un món sostenible pel 2050, quan es preveu que hi haurà 10.000 milions d'homes i dones a la Terra. Amb el gran contrasentit que com més habitants d'aquests frueixin de bona qualitat de vida i d'accés al consum, sostenir el món serà menys assumible. Les opcions són tres: regenerar i generar valor amb les restes, tornar-nos tots pobres de barraca per reduir-les dràsti-

cament o s'acaba la vida dels que embrutem. Potser és excessiu dir que cal començar de forma individual a cada casa i fàbrica a construir l'únic futur possible per a tots plegats. I no val dir que molts d'altres no ho fan perquè l'exemple s'escampa. A vegades va més ràpid en accions negatives que en positives però sempre acaba guanyant la millora i el positivisme. Fa poc, veure un acompanyant de gos recollint-li els excrements era una raresa. Ara, és una visió ben normal. I els que encara no ho fan, saben que alguns els ho recriminem. Fer cap per Casablanca o Mumbai i veure avui els seus carrers ens escandalitza. Però no exagero quan dic que era una visió comuna i recent a les nostres viles que ara no seria acceptable. Hem passat al següent nivell. Hi ha molt per fer. I fer-ho convençut és més agradable que obligat. És l'únic que es podrà triar en aquest trajecte inevitable i que hem de fer tots.

Cartes

Les cartes han de ser mecanografiades, portar nom i cognoms de l'autor, signatura, adreça, telèfon i fotocòpia del DNI. No es poden signar amb pseudònim o inicials. Regió7 publica totes les cartes que rep, però l'espai és limitat i no sempre és possible publicar-les en un termini breu. Els textos de menys de 20 línies tenen preferència i els més llargs poden ser resumits. S'exclouen les cartes injurioses.

LES CARTES ES PODEN ENVIAR PREFERENTMENT PER CORREU ELECTRÒNIC, A L'ADREÇA cartesdirector@regio7.cat

En record de José Sanjuán Gómez

JOAN MALLOFRÉ I CANALS. JUNTA DE PATRONS DE LA RESIDÈNCIA D'AVIS NOSTRA SENYORA DE MONTSERRAT

■ El senyor José Sanjuán Gómez ens va deixar i el dia de la seva onomàstica va tenir lloc el seu enterrament. El trobarem a faltar. Molt! Perquè ha estat una persona volguda que ha treballat molt per aquesta vila.

Va ser gerent durant els primers anys difícils de les Escoles Daina-Isart, on va complir a bastament la seva tasca. Ell va ser el principal impulsor del menjador i de la creació dels equips de futbol. Sempre d'una manera tan callada com eficient. Les persones

que el van tenir a prop seu saben de la seva vàlua i el que va representar per al desenvolupament d'aquells centres.

A Transports Generals d'Olesa hi va fer una tasca molt important i encara se li recorda el seu pas tan decisiu per aixecar l'empresa. Semblantment poden parlar-ne els companys que va tenir a la Fàbrica Dalmales.

Va ser impulsor i creador de l'Escola de Futbol d'Olesa, per on han passat molts dels nostres olesans i que encara perdura. Allà va deixar també la seva empremta.

Durant més de vint anys ha estat patró de la Fundació Privada, sense ànim de lucre, Residència d'Avis Nostra Senyora de Montserrat. Hi ha treballat a bastament des de la seva entrada, fins deu dies abans de deixar-nos. Ell va ser l'impulsor de la nova resi-

dència, perquè no és pas la que ell va trobar quan hi va entrar. Minuciosament es va emprendre el canvi de les oficines, l'inici de noves habitacions més còmodes i canviar totalment la cuina, transformant-la com la del millor restaurant. Va posar molt interès que els avis tinguessin un pati de migdia per passar-hi hores al sol, amb un tendal de més de quinze metres i amb uns llimoners i tarongers que, precisament, ja comencen a donar fruits.

Va ser ell qui, sense parar i amb l'ajut de l'arquitecte, va estudiar fins a marejar-lo la manera de poder transformar el que tenia la residència com a garatge ple de coses inservibles, per situar-hi llocs d'arxiu, sales de comandaments d'electricitat, de gas i d'aigua; situar-hi la bugaderia i planxa i un espai d'oci per als residents. Sense parar i da-

vant una paret de formigó va descobrir que teníem ple de terra un espai que podria ser d'utilitat. I tant! Es van guanyar vuitanta metres quadrats. Això va permetre la construcció d'un nou ascensor que ja està en marxa. En aquesta planta, actualment en infraestructura, la junta espera poder-la inaugurar per complir un dels seus somnis. Ell ha estat l'artífex de posar en ordre i de coordinar tots els aspectes de la residència, havent-li costat hores i hores a casa seva, on s'emportava tasques per treballar amb molta intensitat.

La junta de la residència li deu un homenatge i vol fer públic el treball d'un jove nascut a Cardona que va arribar a aquesta vila, se la va estimar i va treballar fins deu dies abans de deixar-nos. Descansa en pau, José Sanjuán Gómez.

TU TENS EL PODER DE CANVIAR EL MEU PRESENT

D'acabar amb els matrimonis infantils i de garantir la salut i l'educació de milers de nenes com jo.

FES-TE'N SOCI
900 111 300

cambiaelpresente.org

Vicente Ferrer